

Pepita Carpena, Αναρχική και αγωνίστρια για τη γυναικεία απελευθέρωση

☰ Κατηγορία: Παγκόσμια Αναρχική Ιστορία

✎ Γράφτηκε από τον/την Nick Heath

Nick Heath

Το πραγματικό της όνομα ήταν Josefa Carpena-Amat και γεννήθηκε στις 19 Δεκεμβρίου 1919, στην εργατική συνοικία Pueblo Seco της Βαρκελώνης. Πέθανε στις 5 Ιουνίου 2005 στη Μασσαλία (στη Γαλλία).

Ήταν ένα από τα 6 παιδιά της οικογενείας της, δύο από τα οποία πέθαναν στη βρεφική ηλικία. Ο πατέρας της ήταν μέλος της Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργασίας (CNT). Η ίδια έγινε επίσης ενεργό μέλος της CNT σε ηλικία 14 ετών, στο συνδικάτο εργαζομένων στο μέταλλο. Έγινε ταυτόχρονα και μέλος της Ελευθεριακής Ομοσπονδίας Νεολαίας (FIJL), όπου έσβησε τη δίψα της για ανάγνωση, με έργα των Μπαλζάκ, Ζολά και Ρουσσώ, καθώς και αναρχικών κλασικών, όπως του Anselmo Lorenzo και του Μιχαήλ Μπακούνιν.

Η Ισπανική Επανάσταση ξέσπασε τον Ιούλιο του 1936. Η Pepita εκδήλωσε την προθυμία της να συμμετάσχει στην αναρχική Φάλαγγα Durruti σε

ηλικία 16 ετών, αλλά οι υπεύθυνοι της Φάλαγγας της είπαν ότι θα ήταν πιο χρήσιμη στα μετόπισθεν. Τον Απρίλιο δημιουργήθηκε η αναρχική γυναικεία οργάνωση Mujeres Libres (Ελεύθερες Γυναίκες - ML). Η καθηγήτρια Pilar Grangel επικοινωνήσε με την Pepita, προσκαλώντας την να συμμετάσχει στην οργάνωση. Άρχισε να αγωνίζεται για πραγματική ισότητα με τους άνδρες στον αγώνα. Άρχισε επίσης να εργάζεται σε εργοστάσια κατασκευής χειροβομβίδων για το μέτωπο. Και ακόμα, εργάστηκε στην στη γραμματεία προπαγάνδας της Περιφερειακής Επιτροπής της ML.

Αυτή την περίοδο διοργάνωσε αρκετές ανοιχτές συζητήσεις, μέσα από τις οποίες διέκρινε τη δίψα για ελευθερία που υπήρχε ανάμεσα στις εργαζόμενες γυναίκες και τις αλλαγές στην προοπτική τους σε μια βαθιά μάτσο κοινωνία. "Ήθελαν να τελειώνουν με τις μάτσο παραδόσεις. Ακόμα και εκείνες που δεν είχαν τη συνήθεια του

αγώνα είχαν σαφώς καθορισμένες ιδέες και ήξεραν τι ήθελαν” είπε η ίδια.

Μετά τη φασιστική νίκη το 1939 αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Ισπανία, μαζί με δεκάδες χιλιάδες άλλους πρόσφυγες. Εγκαταστάθηκε στη Μασσαλία, όπου συνάντησε τον Ρώσο αναρχικό Βολίν, ο οποίος ήταν μισοπαράνομος. “Θαύμασα τη στιγμή που συνάντησα τον Βολίν, αυτόν τον βετεράνο της Ρωσικής Επανάστασης...” είπε.

Με το τέλος του πολέμου συμμετείχε ενεργά στην ανασυγκρότηση της CNT και της FIJL στην εξορία. Αντιτάχθηκε σθεναρά στους ρεφορμιστές στο εσωτερικό της CNT. Ένας από τους στενούς της φίλους, ο Raul Carballeira, επέστρεψε στην Ισπανία για να κάνει υπόγεια δουλειά. Πέθανε μετά από απανωτούς πυροβολισμούς της φρανκικής αστυνομίας εναντίον του στο Jardin de Montjuich της Βαρκελώνης το 1945.

Από τον Απρίλιο του 1992 έως τον Ιούνιο του 1993, η Pepita έγραψε τα απομνημονεύματά της,

με τον τίτλο “De Toda la vida” στα Καστιλιάνικα. Η ίδια τα μετέφρασε και το εξέδωσε στα γαλλικά με τον τίτλο “Toute une vie: memoires” (“Όλη μου η ζωή: Μνήμες”), που κυκλοφόρησαν το 2000. Επίσης, συμμετείχε σε δύο συλλογικά έργα, εκ των οποίων το ένα, “Mujeres Libres. Luchadoras libertarias” (“Ελεύθερες Γυναίκες: Ελευθεριακές Αγωνίστριες”, μεταφράστηκε επίσης στα γαλλικά.

Συμμετείχε στις δραστηριότητες του Τμήματος Μασσαλίας του International Centre of Research of Anarchism (Διεθνές Κέντρο Έρευνας του Αναρχισμού - CIRA) από το 1979. Ήταν συντονίστρια της CIRA Μασσαλίας από το 1988 έως το 1999. Είχε την ευθύνη του να καλωσορίζει τους ανθρώπους στη Βιβλιοθήκη και στα Ισπανικά Αρχεία, ενώ συμμετείχε σε πολλές από τις διαλέξεις και συζητήσεις του Κέντρου. Συνεισέφερε πολλές φορές στο Δελτίο της CIRA και έγραψε πολλά άρθρα που δημοσιεύτηκαν στο γαλλόφωνο και ισπανόφωνο αναρχικό Τύπο - “Cenit”, “CNT”, “Le Combat Syndicaliste” (“Η

Συνδικαλιστική Μάχη”), “Ideas-Orto” (“Ιδέες-Ανάδυση”) και “Solidaridad Obrera” (“Εργατική Αλληλεγγύη”). Συμμετείχε στη συζήτηση για τον φεμινισμό / μεταφεμινισμό στη Διεθνή Έκθεση και τη συζήτηση που ακολούθησε, στη Βαρκελώνη, τα πρακτικά και οι συζητήσεις της οποίας εκδόθηκαν σε βιβλίο το 1994. Ακόμα, η Pepita συμμετείχε σε διάφορα ντοκιμαντέρ για τους αναρχικούς όπως το “Toda de Vida” (“Όλη η Ζωή”) και το “Un Autre Futur” (“Ένα Άλλο Μέλλον”), ενώ συμμετείχε σε θεατρικές ομάδες αρκετές φορές.

Η σωρός της αποτεφρώθηκε στο Aix-en-Provence στις 8 Ιούνη 2005.

**Μετάφραση: “Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης”, Ιούλης 2018.*

αναρχική ιστορία αναρχικό κίνημα ιστορία Γαλλία
αναρχισμός εργατικό κίνημα φεμινισμός Ισπανία,